JUNGLA

BOGDAN FICEAC ŞI MIRCEA IOAN

(PREMIUL II SCHIŢA) LA CONSFĂTUIREA ANUALĂ A CENACLURILOR DE ANTICIPAŢIE – CLUJ-NAPOCA, 1984

Trebuia să ajungem înaintea Lor. Era singurul nostru gînd. Valurile de ploaie inundaseră întreg cuprinsul şi ştergătoarele de parbriz deveniseră aproape inutile. Spărtura de claritate pe care o creau era aproape instantaneu acoperită de şuvoaie de apă. Pe şosea se învolburau torente şi doar pe mijloc asfaltul negru strălucea spălat şi rece. Maşina înainta cu greu. Era ora cenuşie dinaintea nopţii sau cel puţin aşa bănuiam. Cerul întreg era căptuşit de nori groşi îngreunaţi pînă la refuz de apă. Vîntul spulbera în rafale picăturile de ploaie, iar noi îl bănuiam tăios şi rece. Toamna venise mai devreme. A trebuit să aprindem farurile, dar lumina lor pătrundea cu greu prin perdeaua lichidă. Pe marginea şoselei, plopii luceau şi ei de atîta apă, iar pe măsură ce înaintam, parcă se îndeseau. După alţi kilometri, printre plopi îşi făcură apariţia tot felul de plante şi mare ne fu mirarea văzînd chiar ferigi şi liane. Vrejuri subţiri şi neliniştite se căţărau pe trunchiuri şi creau adevărate punţi verzi între arbori. Frunzele deveneau din ce în ce mai mari, mai cărnoase, amestecîndu-se între ele şi cu ploaia. Întunericul se aşternu în curînd pretutindeni şi doar lumina farurilor noastre mai tulbura pădurea, căci, pe nesimţite, intraserăm într-o pădure cu totul şi cu totul neobişnuită.

Tot privind la ciudăţeniile de pe margine, nici nu ne-am dat seama cînd am pătruns într-un veritabil tunel verde alcătuit din liane care se încolăceau pretutindeni, din ce în ce

mai strîns şi mai ameninţător, alcătuind o perdea printre spărturile căreia cascadele de ploaie abia îşi făceau loc.

Altădată am fi întors de mult, dar acum n-aveam încotro: trebuia să ajungem înaintea lor! Tunelul verde se îngusta mereu şi în curînd smocuri de iarbă uriaşă îşi făcură apariţia şi pe asfalt. Pentru prima dată am simţit teama. Da, teama de a nu mai putea înainta. Am dat atunci ordin şoferului să mărească viteza. Maşina trecea acum ca un bolid prin tunelul verde, dar pneurile începură să piardă aderenţa pe frunzele strivite şi ude, şi şocurile provocate de izbirea vreunui trunchi mai zdravăn ne aruncau din ce în ce mai des spre parbriz.

De-a lungul maşinii treceau scrîşnete şi scîrţîituri pe toate tonurile posibile. Erau cioturi şi tulpini şi spini care-i zgîriau nemilos caroseria. Cu siguranţă că la întoarcere, dacă ne vom întoarce vreodată, va trebui s-aruncăm maşina la gunoi. Păcat, fiindcă ne slujea cu devotament de foarte mulţi ani....

La un moment dat şoferul frînă violent, maşina făcu o piruetă, valsă pe frunzele şi pe iarba udă ce invadaseră şoseaua acoperind în întregime asfaltul, şi cînd, în fine, se opri, întoarsă aproape la o sută optzeci de grade, şoferul ne arătă cu degetul spre ceea ce se putea vedea prin luneta spate. Ferigi gigantice, cu trunchiuri groase cît omul, strîns lipite una de alta, baraseră definitiv drumul. Şi nici de o parte sau alta a şoselei peisajul nu era mai puţin straniu. Ne-am uitat unii la alţii şi cînd am văzut cum efectiv ferigile şi plopii şi naiba mai ştie ce buruieni gigantice veneau încet dar sigur peste noi, să ne închidă din toate părţile ca-ntr-un sac, am urlat îngrozit la şofer să accelereze. Strîngînd spasmodic volanul cu mîinile lui mari şi deosebit de puternice, n-a mai aşteptat un alt îndemn şi în scrîşnete de pneuri maltratate a ţîşnit prin deschizătura îngustă a tunelului, singura cale de scăpare. Eram nervoşi, crispaţi, căci trebuia să ne întoarcem înfrînţi deocamdată de iadul verde şi poate şi de Ei... Da, de Ei, care s-ar putea să fi ajuns deja.

În vreme ce maşina se chinuia din răsputeri să se smulgă din acel infern verde, umed şi lipicios, ne exprimam pe rînd, ca nişte automate, speranţa că poate şi Ei au fost nevoiţi să se întoarcă din cauza inexplicabilei explozii vegetale.

Bolidul nostru reuşise să se smulgă din ghearele pădurii şi gonea acum sfîrîind liniştitor pe asfaltul din ce în ce mai puţin umed. Abia acum am izbucnit cu toţii într-un rîs homeric, eliberator, privindu-ne cum încă strîngeam armele cu mîini albite de furie. M-am oprit însă din rîs şi, atent, am început să scrutez întunericul din spatele maşinii. Dacă presimţirea mi se

adeverea, atunci Ei erau în spatele nostru, veneau şi Ei ca şi noi, înfrînţi de infernul verde. Am oprit, ascunşi sub nişte sălcii plantate într-o parcare, am ordonat şoferului să stingă luminile şi celorlalţi să se cufunde adînc în fotolii. Am aşteptat cîteva minute, timp în care certitudinea înlocuia bănuiala. În curînd se auzi un vuiet crescînd şi maşina Lor trecu mugind pe lîngă noi. Numai ei aveau astfel de maşini!...

Cîteva secunde mai tîrziu am auzit un scrîşnet acut de frîne şi am priceput că Ei au oprit. Probabil ne-au zărit şi-acum se întorc să ne lichideze. I-am strigat şoferului să întoarcă şi în timp ce el îmi îndeplinea ordinul, noi ceilalţi ne-am pregătit la iuţeală teribilele noastre arme. I-am spus apoi şoferului s-o ia prin pădure la primul drum lateral. Aşa a şi făcut dar a uitat să reducă viteza şi în derapajul maşinii pulverizã pur şi simplu un stîlp de marcaj aflat pe partea cealaltă a drumului. Ne-am pus centurile de siguranţă. Eu priveam tot timpul în urmă. Am văzut farurile Lor licărind printre copacii încă rari. Veneau tare! Şoferul nostru apăsă pe accelerator, la maxim, dar nu pentru mult timp fiindcă ploaia reizbucni cu şi mai mare violenţă, iar pe şoseaua îngustă apăruseră iarăşi frunze şi smocuri de iarbă... Poate acum aveam noi noroc şi ajungeam înaintea Lor! Speranţele ni s-au spulberat însă fiindcă pădurea infernală ne bară drumul mai repede ca prima dată... Şi Ei erau în spatele nostru!... I-am întîmpinat cu gloanţe. Probabil că ne-am grăbit, căci au avut timpul necesar să frîneze maşina, demenţial, să întoarcă dintr-o singură mişcare scurtă şi sigură, prin derapaj şi s-o şteargă înapoi. Noi, după Ei!...

Un timp am tras foc după foc, dar micile noastre proiectile explodau mai mult pădure decît pe şosea. Au tras şi Ei, probabil doar ca să ne-arate că sînt înarmaţi. Pare-se că aveau, ceva nou deoarece un proiectil explodă exact deasupra noastră degajînd o lumină orbitoare, iar căldura o simţirăm chiar şi prin tabla groasă de deasupra. Atunci am avut ideea aceea genială. La lumina proiectilului lor, care din fericire nu se stinsese, am desluşit într-o fracţiune de secundă cum pădurea se retrăgea, ca un animal speriat. Am ordonat întoarcerea spre infernul verde şi ne-am afundat iarăşi în teribilul tunel vegetal. Ploaia ne proteja acum spatele. Le-am explicat pe scurt celorlalţi ce aveam de făcut şi în curînd primele proiectile explodară printre trunchiurile care ne barau calea. Intuiţia mea s-a dovedit corectă căci, într-adevăr, copacii şi lianele ne făceau acum loc. Lianele, mai ales, se retrăgeau speriate de moarte, descoperindu-ne, în fine, cerul. Şi, ca la un semnal, încetă şi ploaia, iar pe şoseaua îngustă se putea acum rula în siguranţă. Pădurea făcea loc unui peisaj vălurit, cîte un copac puncta ici-colo orizontul, iar şoseaua se strecura printre dunele pustii care

deveneau din ce în ce mai mari. În spatele nostru nu se zărea nici o lumină. Însemna că i-am păcălit şi că aveam şanse să ajungem înaintea Lor!

Într-un tîrziu am hotărît să oprim pentru dezmorţire şi pentru inspectarea maşinii. Se făcuse ziuă. Prin geamuri se vedea acum bine imaginea dezolantă, apăsătoare, poate şi datorită cerului plumburiu care abia se abţinea să nu-şi deşerte burţile umflate de apă... Cînd am ieşit însă... surpriză!... Ne trezirăm în mijlocul unei pieţe mari, asfaltate, înconjurată de blocuri înalte din beton, metal şi sticlă, iar pe trotuare, o mulţime de gură-cască se-nghesuia de n-aveai unde să arunci un ac!... Deasupra strălucea un soare cald şi vîntul adia purtînd cu el miresme de pelin. Un cetăţean, probabil un oficial, purta mînuşi albe şi caschetă cu fireturi – şi emblemă – se îndrepta şovăitor spre noi.

— În sfîrşit, v-aţi oprit, rosti el jovial, apropiindu-se la cîţiva paşi de maşina noastră. Să sperăm că aţi terminat muniţia... Ne-aţi terorizat toată noaptea cu împuşcăturile. L-am privit nedumerit, ca şi ceilalţi de altfel, apoi am urcat din nou în maşină, pe scaunul din dreapta şoferului. Prin parbriz vedeam acelaşi peisaj vălurit, pustiu şi plumburiu... Şoseaua se aşternea înainte, aşteptîndu-ne. Am ţîşnit afară. Nu mai aveam vreme de pierdut. M-am trezit iarăşi în plin soare, cu oficialul care se uita la mine, ca la un nebun. „Proiecţie de imagini mentale", mi-am zis, probabil o nouă armă de-a Lor.

— Unde-s Ei? l-am întrebat brusc pe oficial.

— Dacă vă referiţi la partenerii dumneavoastră de joc, atunci uitaţi-i acolo, de partea cealaltă a pieţei, după monument. Se odihnesc şi ei. V-aţi alergat pe străzi toată noaptea, ca apucaţii. La început am vrut să vă barăm calea, dar la cererea spectatorilor care, ce-i drept, se cam plictisesc în orăşelul nostru, am hotărît să vă lăsăm în pace. Oricum, vă felicităm pentru arta dumneavoastră de a conduce bolizii. Ne-aţi oferit un spectacol de cascadorie de mare clasă, cum numai în filme mai vedem! Iar maşinile... ce să mai vorbim, bijuterii nu alta!

În timp ce oficialul vorbea imperturbabil, eu am privit spre statuie, am făcut cîţiva paşi la stînga şi I-am zărit. Discutau cu un oficial, ca şi noi. M-am încruntat la oficialul nostru, am pus mîna pe armă şi i-am zis:

— Înapoi, fuga... marş! Eşti de-al Lor, nu-i aşa? Să te-mpuşc? n-ar avea rost, eşti doar o imagine... Băieţi, înapoi în maşină! Ni s-a întins o cursă psihică... Ni s-a proiectat o imagine paşnică, cu soare şi aer plăcut, cu oameni neînarmaţi, numai ca să ne demobilizeze. Cei de colo nu sînt Ei, ci tot o proiecţie falsă. Aduceţi-vă aminte prin ce-am trecut astă-noapte!...

M-au înţeles imediat, ne-am aruncat în maşină şi am răsuflat uşuraţi

revăzînd dunele pustii unduind sub cerul plumburiu...

Am demarat în trombă şi ne-am inspectat apoi cu mare atenţie armele şi muniţiile. Aveam de îndeplinit o misiune istorică: trebuia să ajungem înaintea Lor!...